



Το ταξίδι της
Ηλιοστάλακτης

Μαρία Μυτερόζου

2013

Η Μαρία Μυτερόζου εργάζεται στον ιδιωτικό τομέα. Τελείωσε σχολή γραμματέων και σπούδασε λογοτεχνία και δημοσιογραφία σε ιδιωτική σχολή της Θεσσαλονίκης. Παρακολούθησε σεμινάρια δημιουργικής γραφής μεταξύ των οποίων ήταν και της συγγραφέας Μαρίας Γούσιου. Το 2011 έκανε τη πρώτη της προσπάθεια με την ομάδα των bohemians <http://www.bohemiansteam.blogspot.gr/>. Εκδώσανε τις ΑΟΡΑΤΕΣ ΠΑΡΟΥΣΙΕΣ. Είναι μια συλλογική δουλειά με δέκα οκτώ ιστορίες φαντασμάτων και κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Α. Παπαδοπούλου στη Θεσσαλονίκη.

Το ταξίδι της Ηλιοστάλακτης

Το ταξίδι της Ηλιοστάλακτης

Μια φορά κι ένα καιρό, που λένε και τα παραμύθια, ζούσε μια φτωχή οικογένεια. Ο πατέρας ήταν αγρότης και ζούσε με τη γυναίκα του και τη κόρη του την Ηλιοστάλακτη. Το αγρόκτημά τους βρισκόταν στην άκρη ενός μικρού χωριού.

Κάθε πρωί ο πατέρας έπαιρνε το γάλα και τα αυγά που του έδιναν τα ζώα του και πήγαινε να τα πουλήσει στα κοντινά χωριά. Η Ηλιοστάλακτη βοηθούσε κι αυτή όσο μπορούσε τους γονείς της. Τη μητέρα της στις δουλειές του σπιτιού και τον πατέρα της στο αγρόκτημα.

Κάποια μέρα, ενώ μάζευε τα αυγά από το κοτέτσι πέρασε μια ζητιάνα και της ζήτησε ένα ποτήρι νερό. Η κοπέλα έτρεξε με μεγάλη προθυμία να της φέρει το νερό. Τη στιγμή μάλιστα που της έδινε το ποτήρι κατάλαβε ότι η ζητιάνα ήταν τυφλή.

- Δεν βλέπω, κόρη μου, εδώ και πολλά χρόνια. Βρίσκω το δρόμο μου με τα μάτια της ψυχής. Σ' ευχαριστώ για το νερό, της είπε ακουμπώντας με το δεξί της χέρι το μάγουλο της κοπέλας. Ψαχούλεψε το πρόσωπό της με τον τρόπο που το κάνουν οι τυφλοί για να αναγνωρίσουν τα χαρακτηριστικά ενός προσώπου. Είσαι όμορφο κορίτσι ψιθύρισε. Έπειτα πήρε το αριστερό της χέρι μέσα στα δικά της κρύα χέρια και χάιδεψε τη παλάμη. Διάβασε τα σημάδια του με τα μάτια της ψυχής της. Κόρη μου δεν είσαι πάνω από είκοσι χρονών. Βλέπω ότι κάνεις όνειρα για τη ζωή σου, αλλά τα όνειρά σου δεν θα πραγματοποιηθούν αν δεν φύγεις από αυτό εδώ το μέρος.

- Μα τι λες. Αυτό είναι το σπίτι που γεννήθηκα. Εδώ μένουν οι γονείς μου. Πως μπορώ να τους αφήσω και να φύγω;

- Δεν σου λέω να τους ξεχάσεις. Η τύχη σου όμως είναι μακριά στην Ανατολή. Κι αν θέλεις να τη βρεις πρέπει να φύγεις σύντομα. Είναι μεγάλο το ταξίδι μέχρι την Ανατολή και δύσκολο. Εκεί όμως είναι ο προορισμός σου.

- Που ακριβώς;

- Όταν φτάσεις να έχεις ανοιχτά τα μάτια της ψυχής για να καταλάβεις που πρέπει να σταθείς για να βρεις τη τύχη σου. Αν δεν τη δεις, αυτή θα σε προσπεράσει.

- Και όλο το ταξίδι θα το έχω κάνει μάταια και θα πρέπει να γυρίσω πάλι πίσω;

- Τότε θα έχεις αποκτήσει ήδη τη σοφία του ταξιδιού και θα ξέρεις από μόνη σου τι θα πρέπει να κάνεις παρακάτω. Ξεκίνα όμως σύντομα και να έχεις οδηγό τον ήλιο στο ταξίδι σου. Αυτός θα φωτίζει τα βήματά σου. Θα σου δίνει ελπίδα να συνεχίζεις το δρόμο σου και να ξεπερνάς τις δυσκολίες.

Η Ηλιοστάλακτη τρεις ολόκληρες μέρες σκεφτότανε τα λόγια που της είπε η ζητιάνα. Το απόγευμα της τρίτης μέρας άκουσε τη καμπάνα του χωριού που χτυπούσε γλυκά και καλούσε τους χωρικούς για τον εσπερινό. Ο ήχος της άγγιξε την ψυχή της. Το ελαφρό αεράκι που μπήκε από το ανοιχτό παράθυρο έφερε ψίθυρους που γαργάλησαν τ' αυτιά της. Τα ψιθυρίσματα γίνανε λέξεις που της λέγανε να εμπιστευτεί τα λόγια της ζητιάνας. Να τολμήσει να κάνει το μεγάλο ταξίδι. Να μη φοβηθεί τις δυσκολίες που θα συναντήσει στο διάβα της. Γιατί όποιος φοβάται να ξεκινήσει παραμένει πάντα στην αφετηρία. Αν θέλεις να μάθεις ποια είναι η τύχη σου, τότε ξεκίνα τώρα. Η απόφαση είναι δική σου.

Το επόμενο πρωί η Ηλιοστάλακτη γεμάτη δύναμη και ελπίδα, αποχαιρέτησε τους γονείς της και βγήκε στο δρόμο. Κοίταξε ψηλά στον ήλιο. Οι ηλιαχτίδες του της έδειξαν την κατεύθυνση που έπρεπε να ακολουθήσει.

Τις πρώτες μέρες του ταξιδιού της προχωρούσε γεμάτη αισιοδοξία. Την τέταρτη μέρα βρέθηκε μπροστά σε ένα σταυροδρόμι. Σταμάτησε να διαβάσει τις ταμπέλες των δρόμων:

Λεωφόρος Τεμπελιάς, Λεωφόρος Κακίας, Λεωφόρος Φόβου και Λεωφόρος Αγάπης και Σοφίας. Δεν χρειάστηκε πολύ ώρα για να αποφασίσει πιο δρόμο θα πάρει. Οι δύο πρώτοι δρόμοι της τεμπελιάς και της κακίας αν και ήταν βατοί αρχικά με ψηλά κυπαρίσσια στις αντικριστές πλευρές τους, στο βάθος ήταν γεμάτοι με πέτρες, αγκάθια και λάσπες. Στον τρίτο δρόμο του Φόβου είχε τόσο πυκνή ομίχλη που αν τελικά τον διάλεγε, τα βήματά της δεν θα ήταν σίγουρα και σταθερά. Ο ήλιος έριχνε τις ακτίνες του στον τέταρτο δρόμο. Ο δρόμος της αγάπης και της Σοφίας δεν ήταν τόσο φαρδύς όπως οι άλλοι τρεις. Έμοιαζε με ένα ήσυχο επαρχιώτικο δρόμο. Αυτό το δρόμο πήρε η Ηλιοστάλακτη και συνέχισε το ταξίδι της.

Αριστερά και δεξιά του δρόμου απλώνονταν απέραντα χωράφια με στάχνα. Δύο μήνες ταξίδευε σ' αυτό το δρόμο και το τοπίο παρέμενε το ίδιο. Κάπου - κάπου μόνο συναντούσε κάποιο δέντρο που της πρόσφερε τη σκιά του για να ξεκουραστεί ή κάποια βρύση όπου σταματούσε να δροσιστεί. Την εβδομηκοστή μέρα του ταξιδιού της ο δρόμος έπαιρνε κάποια κλίση αριστερά και περνούσε μέσα από ένα πυκνοφυτεμένο δάσος. Ακολουθώντας το δρόμο έφτασε στο δάσος. Δεν είχε προχωρήσει πολύ όταν μπροστά της είδε ένα λευκό περιστέρι παγιδευμένο στα κλαδιά ενός δέντρου. Έτρεξε αμέσως προς το μέρος του και με προσεκτικές κινήσεις κατάφερε να το ελευθερώσει. Τότε φύσηξε ένα αεράκι κι ο ήχος του έγινε λέξεις στ' αυτιά της:

- Καλότυχος όποιος κατάφερε να ελευθερώσει ένα λευκό περιστέρι.

Προχωρώντας πιο βαθιά στο δάσος πέρασε πάνω από δύσκολα μονοπάτια που δεν ήξερε που θα τη βγάλουν. Ξαφνικά είδε ένα ξέφωτο κι αν δεν είχε προλάβει να κρατηθεί από κάποιο κλαδί θα είχε γλιστρήσει σε μια απόκρημνη βουνοπλαγιά. Γυρίζοντας πίσω, τα λόγια του ανέμου ήρθαν και πάλι στ' αυτιά της:

- Καλότυχος όποιος πέρασε δύσκολα μονοπάτια και κατάφερε να σταθεί όρθιος.

Κάθισε κάτω από ένα δέντρο να πάρει μια ανάσα κι ο ήλιος έριξε πάνω της τις ακτίνες του για να τη ζεστάνει. Από την κούραση που ένιωθε αποκοιμήθηκε. Ονειρεύτηκε πως ήρθε και τη βρήκε η νεράιδα του δάσους. Ήταν πλημμυρισμένη από φως και στο χέρι της κρατούσε χρυσό κλειδί κρεμασμένο σε μια αλυσίδα. Έσκυψε και το πέρασε στο λαιμό της κοπέλας. Η φωνή της γλυκιά κι απαλή σαν του ανέμου που άκουγε να της μιλάει.

- Ηλιοστάλακτη, αυτό είναι το κλειδί της τύχης που θα σου επιτρέψει να ανοίξεις την πόρτα του κάστρου... είτε κι εξαφανίστηκε πριν προλάβει η Ηλιοστάλακτη να ρωτήσει για το κάστρο. Ξύπνησε απότομα από το όνειρο και ακουμπώντας το χέρι στο στήθος της πιάνει το κλειδί.

- Ωστε δεν ήταν όνειρο; Ήταν πράγματι μαζί μου η νεράιδα του δάσους; Πιο είναι άραγε και πού να είναι αυτό το κάστρο που στη πόρτα του ταιριάζει το κλειδί;

Τη σκέψη της άκουσε η φύση και τα κλαδιά των δέντρων κουνήθηκαν προς μια κατεύθυνση. Ακόμα και οι φωνές πουλιών την οδηγούσαν:

- Θα περάσεις τη μεγάλη θάλασσα για να φτάσεις στην Ανατολή. Πίσω από το βουνό της τύχης είναι το κάστρο που ζητάς.

Οι μήνες περνούσαν και η Ηλιοστάλακτη δεν είχε καταφέρει ακόμα να βγει από το δάσος. Δεν έχανε όμως την αισιοδοξία της γιατί στο νου της είχε πάντα τα λόγια της ζητιάνας. Εξάλλου στο δρόμο της έβρισκε σημάδια κι ευκαιρίες που τη βοηθούσαν να προχωρήσει. Ένα βράδυ σταμάτησε να ξεκουραστεί στις ρίζες ενός πελώριου δέντρου. Έκλεισε τα μάτια της και βυθίστηκε σε ένα γλυκό ύπνο. Στο όνειρό της μια ακόμα φορά εμφανίστηκε η νεράιδα του δάσους:

- Ηλιοστάλακτη, ξύπνα πριν χαράξει η μέρα. Στον σκοτεινό ουρανό θα φέγγει ακόμα το αστέρι της αγάπης. Αυτό θα σου δείξει το δρόμο για να βγεις από το δάσος.

Μια λευκή ακτίνα σαν φωτεινή κλωστή έπεσε στο πρόσωπο της κοπέλας και τη ξύπνησε. Δεν είχε ξημερώσει ακόμα

και το άστρο της αγάπης έριχνε από ψηλά το φως του στο δρόμο. Αυτό το δρόμο ακολούθησε η Ηλιοστάλακτη και βγήκε από το δάσος. Συνέχισε να περπατάει ως τη στιγμή που είδε από μακριά τη μεγάλη θάλασσα. Ο δρόμος μπροστά της ήταν ανοιχτός. Μόλις έφτανε στη θάλασσα θα έπρεπε να ψάξει για το λιμάνι. Και το λιμάνι αυτό δεν άργησε να βρεθεί. Χάθηκε μέσα σ' ένα πολύχρωμο πλήθος από ανθρώπους που θα έφευγαν για μέρη μακρινά. Συνάντησεπραματευτές που πουλούσαν αρώματα, σαπούνια και μυρωδικά αλλά και βότανα, ασήμια και μαγικά χαλιά που είχαν φέρει από τη χώρα του Αλαντίν. Ρώτησε έναν από αυτούς ποιο καράβι θ' άνοιγε πανιά για την Ανατολή.

- Εκείνο που φορτώνει ξυλεία κι ο καπετάνιος του φωνάζει από τη πλώρη να βιαστούν όσοι επιθυμούν να ταξιδέψουν στη μακρινή Ανατολή.

Ανέβηκε η Ηλιοστάλακτη στο καράβι, έδωσε και ένα χρυσό φλουρί στο καπετάνιο για το ταξίδι και γύρισε να κοιτάξει για τελευταία φορά το λιμάνι. Όταν ανέβηκε κι ο τελευταίος επιβάτης, ο καπετάνιος έδωσε εντολή να λυθούν τα σχοινιά από τους κάβους και να ξεκινήσει το καράβι. Δώδεκα μήνες κράτησε το ταξίδι και στη πορεία τους βρήκανε πολλές φουρτούνες.

Ένα ηλιόλουστο πρωινό του Απρίλη ο καπετάνιος ανέβηκε στη γέφυρα να κοιτάξει τον ορίζοντα με τα κιάλια του.

- Στεριά... Μπροστά μας στεριά, φώναξε.

Το ταξίδι έφτανε στο τέλος του. Την επόμενη μέρα φτάσανε σ' ένα μεγάλο λιμάνι. Μαχαραγιάδες με πολύχρωμα ρούχα και μάγοι με σαρίκια και σαλβάρια πήγαιναν κι έρχονταν αλλά καιπραματευτές που πουλούσαν βότανα, μαντζούνια, έλαια, αρώματα, μετάξια και μαργαριτάρια. Μέσα σ' αυτό το πλήθος βρέθηκε η Ηλιοστάλαστη κατεβαίνοντας από το καράβι. Ρώτησε τους περαστικούς να της πούνε ποιο δρόμο θα πάρει για να βρει το βουνό της τύχης.

- Αφού βγεις από το λιμάνι, θα προχωρήσεις ανατολικά. Ο δρόμος περνάει μέσα από το χωριό των σοφών μάγων της Ανατολής. Εκεί θα ψάξεις για τον γεροντότερο και σοφότερο μάγο. Μόνο αυτός μπορεί να σε καθοδηγήσει.

Η Ηλιοστάλακτη πήρε το δρόμο που της είπαν και σε λίγη ώρα έφτασε στο χωριό των σοφών μάγων. Το χωριό αυτό ήταν στους πρόποδες του βουνού της τύχης. Εκεί ρώτησε έναν περαστικό με πολύχρωμα ρούχα και μεγάλο σαρίκι, να της πει που έμενε ο γεροντότερος μάγος.

- Στον τρίτο δρόμο θα στρίψεις δεξιά και θα προχωρήσεις. Θα περάσεις τον μεγάλο πλάτανο και δίπλα στη λίμνη με τα βατράχια θα δεις ένα σπιτάκι με πράσινα κεραμίδια. Εδώ και 2.500 χρόνια μένει εκεί ο μάγος Μελχιόρ. Αν δεις να βγαίνει καπνός από τη καμινάδα, θα καταλάβεις ότι ο Μελχιόρ είναι μέσα.

Δεν άργησε η Ηλιοστάλακτη να φτάσει στο σπίτι του μάγου και να χτυπήσει τη πόρτα.

- Έλα μέσα Ηλιοστάλακτη, άκουσε τη φωνή του Μελχιόρ. Απόρησε που ο μάγος ήξερε το όνομά της. Άνοιξε τη πόρτα και μπήκε.

- Έλα μη φοβάσαι. Σε περίμενα. Κάθισε να φας μια ζεστή σούπα. Μόλις την ετοίμασα, της είπε.

Η Ηλιοστάλακτη έριξε μια ματιά στο χώρο και κάθισε στο ξύλινο τραπέζι. Το σπίτι είχε μόνο ένα δωμάτιο που χρησίμευε για κρεβατοκάμαρα, τραπεζαρία και καθιστικό. Δίπλα στο τραπέζι ένα μεγάλο πέτρινο τζάκι ζέσταινε το χώρο. Οι φλόγες της φωτιάς αγκάλιαζαν το μαύρο καζάνι που κρέμονταν από πάνω και μέσα σ' αυτό κόχλαζε μια λαχταριστή γιδόσουπα.

- Πως ξέρετε το όνομά μου και γιατί είπατε ότι με περιμένατε;

- Διάβασα στον ουρανό τ' αστέρια. Είδα σημάδια και όνειρα. Είδα το φως από το αστέρι της αγάπης που σε οδηγούσε. Άκουσα τους ψίθυρους του ανέμου. Όλα μου έλεγαν ότι θα έρθεις. Ξέρω ότι έκανες ένα μεγάλο ταξίδι μέχρι εδώ ψάχνοντας να βρεις τη τύχη σου. Έχεις δρόμο ακόμα μπροστά σου αλλά να είσαι σίγουρη ότι έχεις πλησιάσει αρκετά το στόχο σου. Φάε τη σούπα σου, ξεκουράσου και αύριο το πρωί θα σου δείξω το μονοπάτι για να ανέβεις στο βουνό της τύχης.

Η Ηλιοστάλακτη έφαγε με όρεξη τη σούπα της και ξάπλωσε να κοιμηθεί σε μια μαλακή φλοκάτη μπροστά στο τζάκι. Το πρωί ο Μελχιόρ της ετοίμασε να πει ένα βότανο που τη έδωσε δύναμη για το υπόλοιπο ταξίδι και φαγητό για να πάρει μαζί της. Τη συνόδεψε ως το μονοπάτι που ανεβαίνει στο βουνό και της είπε:

- Στη κορυφή του βουνού ανθεί το τετράφυλλο τριφύλλι. Είναι πάντα κρυμμένο από τα μάτια των ανθρώπων. Τυχεροί όσοι κατάφεραν να το βρουν. Θα το ψάξεις κοντά στα μέρη που θα καθίσει η πρωινή δροσιά. Θα το βρεις δίπλα στα λουλούδια ή δίπλα στις πέτρες που γυαλίζουν πάνω τους οι δροσοσταλίδες. Κόψε και πάρε ένα μαζί σου. Φύλαξέ το στο κόρφο σου, από τη μεριά της καρδιά σου. Με το καλό να φτάσεις στον προορισμό σου και μη ξεχνάς τον ήλιο πάντα να έχεις οδηγό σου.

Η Ηλιοστάλακτη αποχαιρέτησε τον Μελχιόρ κι' άρχισε να ανεβαίνει στο βουνό. Η ανάβαση δεν ήταν και τόσο εύκολη αλλά δεν έχανε το θάρρος της και προχωρούσε. Ανεβαίνοντας μάτωσε τα πόδια της στα βράχια, έσκισε τα ρούχα της σε θάμνους με αγκάθια. Κατάφερε όμως να φτάσει στη κορυφή και να βρει το τετράφυλλο τριφύλλι. Το έκοψε και το έβαλε στο μέρος της καρδιάς της. Ξεκίνησε να κατεβαίνει από την άλλη πλευρά του βουνού, όταν κάτω στη πεδιάδα είδε ένα όμορφο κάστρο. Φώναξε ενθουσιασμένη από την ομορφιά του τοπίου αλλά και από το γεγονός ότι επιτέλους έφτασε στο τέλος του ταξιδιού. Άλλοτε έτρεχε, άλλοτε περπατούσε ή σκόνταφτε κι έπεφτε από τη λαχτάρα της να φτάσει γρήγορα στο κάστρο.

Μπροστά στη μεγάλη πύλη του κάστρου γινόταν πολύ φασαρία από αυλικούς, από υπηρέτες αλλά κι από άμαξες που περίμεναν να περάσουν μέσα. Η Ηλιοστάλακτη πλησίασε κάποιον υπηρέτη και ρώτησε τι γίνεται.

- Σήμερα είναι τα γενέθλια του πρίγκιπα και σύμφωνα με τα λόγια μιας παλιάς προφητείας, όταν ο πρίγκιπας γίνει 25 χρονών θα παντρευτεί την κοπέλα που θα καταφέρει να ανοίξει το δωμάτιο με τους μυστικούς θησαυρούς. Πριν από πολλούς αιώνες το είχε κλειδώσει μια νεράιδα για να προστατέψει τους θησαυρούς του κάστρου από τούς πειρατές.

Η Ηλιοστάλακτη ακούμπησε με το χέρι της το κλειδί που κρεμόταν στο λαιμό της. Τώρα καταλάβαινε τα λόγια της νεράιδας. Ζήτησε την άδεια να περάσει κι αυτή από τη δοκιμασία να ανοίξει τη πόρτα όπως και τόσες άλλες κοπέλες που ήρθαν για τον ίδιο λόγο. Το κλειδί της ήταν το μόνο που ταίριαζε στη πόρτα του δωματίου. Μόλις την άνοιξε τα μάτια της θάμπωσαν από τη λάμψη των μαργαριταριών, των χρυσών φλουριών και των βασιλικών στεμμάτων που υπήρχαν εκεί κλειδωμένα από αιώνες.

Έτσι η Ηλιοστάλακτη παντρεύτηκε τον πρίγκιπα, όπως έλεγε η προφητεία και απέκτησε πλούτη και δόξα... Κι έζησαν αυτοί καλά εμείς καλύτερα.

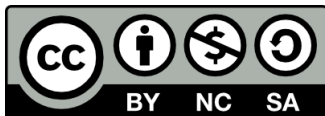


Η επιμέλεια της έκδοσης και του εξωφύλλου
έγινε από τον Κώστα Θερμογιάννη

kthermoyiannis@outlook.com

www.nthermo.com

www.tovivlio.net



[Αναφορά προέλευσης -
Μη Εμπορική Χρήση -
Παρόμοια Διανομή]

Διανέμεται ελεύθερα με άδεια Creative Commons

Ο άνθρωπος σε όλη του τη ζωή βρίσκεται μπροστά σε σταυροδρόμια. Άλλες φορές οι αποφάσεις του είναι εύκολες άλλες όμως πάλι δύσκολες. Το δρόμο που επιλέγει τελικά εξαρτάται όχι μόνο από το χαρακτήρα του αλλά κι από μια σειρά άλλων παραγόντων από το εξωτερικό περιβάλλον. Ο στόχος και η επιμονή στην επίτευξή του είναι ένα μεγάλο προσόν για τον άνθρωπο κι από αυτόν εξαρτάται συχνά η πορεία στη ζωή.

Το ταξίδι της Ηλιοστάλακτης
Μαρία Μυτερόζου

Θεσσαλονίκη 2013